

Aðskilnaðarstefna á Vesturbakkanum

Í fyrri ritgerðum mínum hef ég aðallega einblínt á Gaza – stað sem nú stendur frammi fyrir **fordæmalausri hörmung í nútíma mannkynssögu**. Umfang eyðileggingarinnar er sláandi: svæði sem er aðeins þriðjungur af stærð Hiroshima hefur verið sprengt með sprengikrafti sem jafngildir **sjö kjarnorkusprengjum**. Öll merki mannlegrar siðmenningar hafa verið þurrkuð út. Að minnsta kosti **60.000 Palestínumenn** hafa verið skráðir láttnir, en sérfræðingar áætla að raunveruleg fjöldi fórnarlamba gæti nálgast **400.000** – nærri **fimmti hluti íbúa Gaza**.

Þessi eyðileggingarstig gæti leitt til þess að sumir gera ráð fyrir að lífið á Vesturbakkanum, þar sem hvorki Hamas né vopnuð mótspyrna er til staðar, sé betra – fyrirmynd sem Frakkland og nokkrar arabískar ríkisstjórnir hafa lagt til sem skilyrði fyrir viðurkenningu á palestínsku ríki.

En þessi forsenda er hættulega röng.

Í þessari ritgerð vil ég tala um **lífið undir hernámi á Vesturbakkanum** – ekki vegna þess að það er rólegra, heldur vegna þess að það er **hægt og skipulagt útrýmingarkerfi**. Kerfi sem starfar ekki með sprengjum og umsátri, heldur í gegnum skriffinnsku, landrán, aðskilnaðarstefnulög og stöðugt ofbeldi landnema.

Skriðlæg innlimun

Vesturbakkinn var upphaflega ætlaður, samkvæmt skiptingaráætlun Sameinuðu þjóðanna frá 1947, að vera hluti af arabísku ríki – samfelld palestínskt landsvæði. Þessi sýn varð aldrei að veruleika. Það sem er til staðar í dag er hvorki raunhæft ríki né samfelld landsvæði, heldur sundrað og minnkandi eyjaklasi palestínskra enklava undir mismunandi stigum ísraelskrar stjórnar. Þetta er ekki tilviljun. Þetta er afleiðing áratuga markvissrar ísraelskrar stefnu sem miðar að varanlegri landfræðilegri stækkun, brottrekstri Palestínumanna og innlimun lands.

Ísraelska ríkisstjórnin hefur í raun skipt Vesturbakkanum í þrjár gerðir svæða:

1. **Svæði sem í raun hafa verið innlimuð** – Þessi svæði, sérstaklega í kringum stórar ísraelskar landnemabyggðir, eru undir fullri borgaralegri og hernaðarlegri stjórn Ísraels. Þau eru samþætt í innviði Ísraels, fá ísraelskar borgarþjónustur og eru oft vaktað af ísraelsku lögreglunni frekar en hernum. Landnemar á þessum svæðum eru ísraelskir ríkisborgarar með fulla lagalega vernd, kosningarétt og hreyfifrelsi. Nágrannar þeirra, Palestínumenn, sem oft búa aðeins nokkur hundruð metra í burtu, lifa undir herlögum og takmörkunum sem líkjast aðskilnaðarstefnu.
2. **Svæði sem standa frammi fyrir virkri þjóðernishreinsun** – Þetta eru palestínsk landsbyggðarsvæði sem eru markmið niðurrifs, brottreksturs og nýlendustefnu.

Heilu þorpin – eins og Khan al-Ahmar, Masafer Yatta og Ein Samia – standa frammi fyrir endurteknum niðurrifsskipunum. Hús Palestínnumanna er reglulega neitað byggingarleyfum, lýst ólögleg og rifin niður af ísraelsku borgarastjórninni. Á sama tíma eru ísraelskar útvörður – sem tæknilega séð eru ólöglegar jafnvel samkvæmt ísraelskum lögum – lögleiddar afturvirkir og tengdar við vegi, vatn og rafmagn. Vatnsbirgðir eru beint til landnema, á meðan palestínska samfélög treysta á vatnsbíla. Aðgengisleiðir eru lokaðar fyrir Palestínnumenn og merktar „eingöngu fyrir Ísraela“. Beitarlönd og ólífutréðigarðir eru gerðir upptækir eða óaðgengilegir. Ofbeldi landnema, oft studd af hernum eða með sinnuleysi hans, þjónar sem strategískt tæki til að reka Palestínnumenn frá landi sínu.

3. **Svæði undir nafnhyggjustjórn Palestínustjórnarinnar (svæði A)** – Þessi svæði, sem samkvæmt Ósló-samningunum áttu að vera undir fullri borgaralegri og öryggisstjórn Palestínnumanna, eru gettólíkar enklavar umkringdar svæðum undir ísraelskri stjórn. Inngangur og útgangur er háður ísraelskum varðstöðvum, lokunum og útgöngubönnum. Palestínnumenn geta ekki farið frjáltslega milli borga eins og Ramallah, Nablus og Hebron án þess að fara í gegnum ísraelskar hernaðarlegar hindranir. Vegir, sem eru bannaðir Palestínnumönnum, skerast í gegnum landslagið, tengja landnemabyggðir á meðan þeir einangra palestínskar borgir. Jafnvel á svæði A eru ísraelskar árásir tíðar. Palestínustjórnin hefur enga vald til að stöðva þær. Öryggissveitir hennar eru í raun ráðnar til að bæla niður palestínska mótspyrnu og viðhalda stöðugleika undir hernáminu.

Þessi stjórnarmatrís skapar form skriðlægrar innlimunar. Hún er ekki merkt með einu lögum eða yfirlýsingu, heldur með stöðugri útbreiðslu landnemablokka, hernaðarsvæða, hjáleiða og skriffinnskutækja yfirráða. Viðvera Palestínnumanna verður ótrygg og tímabundin, á meðan viðvera ísraelskra landnema verður varanleg og sífellt vaxandi.

Það er engin „staða quo“ á Vesturbakkanum. Staða quo er hreyfing: hæg og skipulögð hreyfing í átt að fullri ísraelskri stjórn og útrýmingu allra möguleika á fullvalda palestínsku ríki. Á hverjum degi breytist kortið örlítið – enn ein hæðin er tekin, enn eitt þorpið einangrað, enn einn ólífutréðigarðurinn eyðilagður. Þetta er ekki frosinn átök. Þetta er virk nýlendustefnuferli.

Ferðalög á Vesturbakkanum: Dagleg áhætta

Fyrir Palestínnumenn á Vesturbakkanum getur jafnvel venjulegasta ferð – til skóla, vinnu, sjúkrahúss, eða nágrannaborgs – orðið **lífsins prófraun**. Ísraelskar hernaðarvarðstöðvar og hjáleiðir landnema skipta svæðinu í tugi sundraðra enklava. Ferð sem ætti að taka **10 mínútur** getur tekið klukkustundir eða orðið algjörlega ófær.

Ferðalög eru **áhætta** vegna þess að:

- **Ófyrirsjáanleiki varðstöðva:** Það eru yfir **500 fastar og tilfallandi varðstöðvar** um Vesturbakkann. Hver þeirra getur lokað án fyrirvara í mínútur eða daga. Hermenn geta handtekið ferðamenn af geðþóttu, leitað í farartækjum, eða neitað aðgangi án útskýringar.

- **Hernaðarlokanir:** Heilu svæðin eru stundum lýst „lokuð hernaðarsvæði“, oft í kjölfar mótmæla eða atvika sem landnemar hleypa af stað. Meðan á slíkum lokunum stendur eru Palestínumenn **lokaðir inni á heimilum sínum**, án möguleika á að fara til vinnu, skóla, eða fá læknishjálp.
- **Vegir landnema og farartækjatakmarkanir:** Margir vegir á Vesturbakkanum eru fráteknir **eingöngu fyrir ísraelska landnema**. Palestínumenn er bannað að nota þá og neyðast til að ferðast um lengri, illa viðhaldnar og stranglega vaktaðar leiðir. Upptaka farartækja og sektir eru algengar.
- **Handtökur og gæsluvarðhald af geðþóttum:** Á hvaða varðstöð sem er getur Palestínumaður **verið handtekinn án ákæru**, sérstaklega ef nafn hans birtist í gagnagrunni hersins – þetta getur innifalið **unglinga, nema, eða aðgerðasinna**. Gæsluvarðhald getur þýtt daga eða mánuði í herfängelsi, oft án réttarhalda.
- **Áreitni og niðurlæging:** Hermenn niðurlægja reglulega Palestínumenn með orðræðu, ífarandi leit, og klukkustunda töfum. Það er engin lagaleg úrræði eða ábyrgð fyrir þessari meðferð.
- **Lægja og skothríð:** Skráð tilvik eru til þar sem ísraelskir hermenn eða landnemar **skjóta á farartæki** sem þykja grunsamleg eða þar sem ökumenn stöðvast ekki nógu hratt. Þessi atvik eru oft banvæn, og rannsóknir – ef þær hefjast yfirhöfuð – leiða sjaldan til afleiðinga.
- **Ofbeldi landnema á vegum:** Landnemar kasta reglulega steinum á farartæki Palestínumanna, loka vegum án refsingar, og jafnvel ráðast á farartæki og farþega. Ísraelskir hermenn standa oft hjá eða vernda landnemana.

Í þessu sundraða kerfi er **hreyfifrelsi ekki til staðar**. Getan til að ferðast frá einu þorpi til annars – til sjúkrahúss, til að heimsækja fjölskyldu, til að flytja vörur – er háð síbreytilegri matrís af **hernaðarskipunum, árásum landnema, og skriffinnuskustjórni**.

Þetta er ekki bara óþægindi; þetta er **skipulagt kyrkingarkerfi**, hannað til að gera venjulegt líf ómögulegt, einangra samfélög, og reka Palestínumenn frá landi sínu.

Kerfi brottreksturs: Ofbeldi landnema

Á hernumdum Vesturbakkanum gerist brottrekstur með valdi ekki alltaf í gegnum opinberar yfirlýsingar eða beinar hernaðarskipanir. Oftast er þetta framkvæmt í gegnum hægt og skipulagt hryðjuverkaherferð sem landnemar Ísraels skipuleggja – herferð sem er umtöluð, vernduð, og að lokum studd af öllu ríkisapparati Ísraels. Þetta ofbeldi er ekki tilviljanakennt. Það er kerfisbundið, strategískt og hannað til að reka Palestínumenn frá landi sínu.

Ferlið þróast yfirleitt í þremur stigvaxandi stigum:

1. Ógnun og innbrot á einkahús

Fyrsta stigið hefst oft með óþóðum innbrotum landnema á eignir Palestínumanna. Þeir koma á dagtíma, stundum í hópum, oft vopnaðir. Þeir gætu brotist inn á heimili palestínskrar fjölskyldu og sest í stofuna eins og hún sé þeirra. Þeir borða úr eldhúsinu, niðurlægja fjölskylduna, öskra kynþáttafordóma, eyðileggja húsgögn, brjóta glugga,

sprauta grafíti, eða pissa á gólfið. Þessar athafnir eru djúpt niðurlægjandi – ekki bara brot á friðhelgi, heldur vísvitandi tilraunir til að drottna og innræta ótta.

Þessi innbrot eru ekki einangruð atvik. Þau eru endurtekin og markviss, ætluð til að brjóta niður vilja íbúanna. Boðskapurinn er skýr: „Þetta er ekki lengur landið þitt.“ Og Palestínumenn vita að ef þeir veita mótspyrnu, eiga þeir á hættu handtöku, meiðsl, eða verra – ekki vegna þess að þeir hafna innbrotsmönnum, heldur vegna „upphitunar“ eða „árásar“ á landnema.

2. Eyðilegging lífsviðurværis

Ef ógnunin nær ekki að knýja fjölskyldu til að yfirgefa heimilið, fara landnemar oft yfir í næsta stig með því að ráðast á lífsviðurværi þeirra. Þeir höggva niður ólífutré sem eru áratuga gömul, tákn ekki bara tekna heldur einnig menningararfleifðar. Þeir eitra eða rífa upp ræktun, dreifa hjörðum, stela eða slátra sauðfé. Vatnstankar og áveitupípur – mikilvægar á landsbyggðarsvæðum án aðgangs að vatnsneti sem Ísrael stjórnar – eru eyðilagðar eða skotnar í gegn. Brunnar eru fylltir með steinum, steypu, eða rusli.

Þessi eyðilegging er ekki tilviljanakennd skemmdarverk. Þetta er taktík til að gera landbúnaðarlíf ómögulegt. Án ræktunar, án búfjár, án vatns, neyðast palestínskar fjölskyldur til að yfirgefa landið til að leita lífsviðurværis annars staðar. Markmiðið er ekki bara að særa, heldur að tæma landið af íbúum sínum.

3. Niðurrif og íkveikjur

Að lokum, þegar Palestínumenn neita enn að yfirgefa, miða landnemar að húsum sjálfum. Stundum koma þeir með jarðýtur og gröfur. Stundum kveikja þeir í húsum á nóttunni, lokka fjölskyldur inni eða neyða þær til að flýja án nokkurs. Myndbönd og frásagnir vitna skrá brennandi hús, stolnar eigur, og heilu þorpin sem breytast í ösku.

Þessi eyðilegging fylgir oft skýru mynstri: íkveikja eða niðurrif einn daginn, útvíkkun útvarðar næsta dag. Þegar landið hefur verið hreinsað, koma landnemar inn – reisa hjólhýsi, girðingar, og samkunduhús. Þessar ólöglegu útvarðir eru síðan tengdar við vegi, rafmagn, og vatn. Þær eru fljótt „eðlilegar“, verndaðar af ísraelska hernum og að lokum lögleiddar afturvirkir af ísraelsku ríkisstjórninni.

Refsingarleysi og kúgun

Á hverju stigi – innbrot í heimili, eyðilegging lífsviðurværis, og niðurrif – er boðskapurinn til Palestínumanna sá sami: farðu, annars verður þú eyðilagður.

Og í öllum tilvikum er **refsingarleysi tryggt**. Palestínustjórnin hefur enga lögsögu á þessum svæðum og þorir ekki að takast á við landnema, vitandi að það myndi kalla á hefnd Ísraels. **Ísraelska lögreglan og herinn** loka oft augunum – nema Palestínumenn veiti mótspyrnu. Þá er viðbragðið skjótt: handtökur, barsmíðar, skothríð með lifandi skotfærum, hernaðarárásir. Mótspyrna er kriminaliseruð, á meðan ofbeldi landnema er afsakað eða hunsað. Fórnarlömb hafa engan aðgang að réttlæti.

Niðurstaðan er stjórn óreiðu fyrir landnema og lagaleg stríð gegn Palestínumönnum – tvískipt kerfi refsingarleysis og kúgunar. Landnemar starfa sem brautryðjendur innlimunar, gera það sem ísraelska ríkisstjórnin getur enn ekki gert opinberlega: reka Palestínumenn frá landi sínu með valdi.

Þetta er ekki spontant eða lífrænt. Þetta er stefna. Aðferð. Strategía brottreksturs sem framkvæmd er af borgurum, samþykkt af ríkinu, og framfylgt af hernum.

Vatn sem vopn

Vatn, grundvallarþörf lífsins, hefur orðið tæki yfirráða á Vesturbakkanum. Þótt tækni hafi þróast með tímanum, er strategían sú sama: að gera tilveru Palestínumanna óbærilega. Notkun vatns sem stríðsvopns – áður opinberlega líffræðileg, nú skipulagsleg og innviðatengd – er hornsteinn í hernámsstjórn Ísraels.

Sögulegar hliðstæður: Frá eitri til stjórnar

Á fyrstu dögum Nakba skipulögðu ísraelskar milísíur og vísindamenn, og stundum framkvæmdu, líffræðilega stríðsrekstur gegn almennum borgurum Palestínumanna. Eitt alræmdasta tilfellið fól í sér eitrun brunna í palestínskum þorpum með **tyfusbakteríum** til að koma í veg fyrir endurkomu flóttamanna. Þetta er ekki goðsögn eða „blóðrægileg gyðingahatusáburður“ – þetta er vel skráð söguleg staðreynd. Ísraelsk skjalasöfn staðfesta þessar aðgerðir, þar á meðal atvik árið **1948 í Acre og þorpinu Ayn Karim**, þar sem vatnsból voru vísitandi eitruð.

Hryllingur þessarar athafnar er magnaður upp af enduróm hennar í sögu Gyðinga: **Anne Frank**, eins og margir aðrir, lést ekki í gasklefa, heldur af **tyfus**, vatnsbornum sjúkdómi, í Bergen-Belsen. Sú staðreynd að ríki sem segist tala fyrir fórnarlömbum Helfararinnar notaði síðar svipaða tækni gegn öðru fólki er grotesk söguleg kaldhæðni.

Nútímataækni: Skemmdarverk og þjófnaður

Í dag hefur strategían færst frá líffræðilegum stríðsrekstri yfir í skemmdarverk á innviðum og þjófnað. Landnemar – oft með refsingarleysi og stundum undir vernd hersins – **eyðileggja palestínsk vatnskerfi** um Vesturbakkann:

- Þeir **baða sig í bæjarvatnstönkum**, menga birgðirnar.
- Þeir **eyðileggja áveitupípur** og loka aðgengisleiðum að lindum.
- Þeir **skjóta göt á vatnstanka á þökum**, valda tapi á þúsundum lítra í þurrum sumarhitum.
- Þeir **fylla brunna með steinum, steypu, eða rusli**, gera þá óhæfa til notkunar.

Í júlí 2025 beindu landnemar vatnsbirgðir frá yfir 30 palestínskum þorpum nálægt **Ein Samia** – ekki til að mæta brýnum þörfum, heldur til að **fylla einkasundlaug** í nálægri landnemabyggð. Heilu samfélögin misstu eina drykkjarvatnsbólið sitt, á meðan landnemar syntu í lúxus. Þetta er ekki kæruleysi; þetta er yfirlýsing um yfirburði.

Stofnanastjórn: Mekorot og hernaðarskipanir

Skemmdarverk landnema eiga sér stað innan – og eru gerð möguleg af – víðtækara kerfi ísraelskrar ríkisstjórnar yfir vatnsauðlindum. Þetta stjórnkerfi er rótgróið í **hernaðarskipun 158**, gefin út nokkrum vikum eftir að hernámið hófst árið 1967. Hún krefst þess að Palestínumenn fái leyfi fyrir öllum nýjum vatnsuppsetningum eða viðgerðum. Þessi leyfi eru nær aldrei veitt.

Ísrael stjórnar um 80-85% af vatnsauðlindum Vesturbakkans, þar á meðal stórum grunnvatnsgeymum, lindum, og brunnum. Þjóðlega vatnsfyrirtækið **Mekorot** hefur umsjón með dreifingu. Niðurstaðan er augljós ójafnvægi:

- **52%** af útdregnu vatni fer til Ísraels sjálfs.
- **32%** fer til landnemabyggða – sem eru ólöglegar samkvæmt alþjóðalögum.
- Aðeins **16%** standa eftir handa **milljónum Palestínumanna** á Vesturbakkanum.

Landnemabyggðir njóta grænna grasflata, vökvaðra búa, og sundlauga. Á sama tíma verða palestínskir þorp að skammta vatn, stundum aðeins að fá **20-50 lítra á mann á dag**, langt undir **lágmarki 100 lítra sem Alþjóðaheilbrigðisstofnunin mælir með**.

Rán grunnvatnsgeyma og vistmorð

Eitt mikilvægasta vatnsbólið er **grunnvatnsgeymir fjallanna**, sem nær yfir Vesturbakkann og Ísrael. Djúpboranir Ísraels – með notkun háþróaðrar tækni sem Palestínumenn mega ekki nota – dregur miklu meira en geymirinn getur veitt á sjálfbæran hátt. Þessi ofnýting hefur valdið því að margir **palestínskir brunnar þorna upp eða verða saltir**, sérstaklega í **Jórdandalnum**.

Í þorpum eins og **Al-Auja** og **Bardala** er hefðbundinn landbúnaður orðinn nær ómögulegur. Akrar sem einu sinni blómstruðu eru nú eyðimörk, og hirðar neyðast til að selja búfé sitt vegna þurrkunar. Landið sjálft er að deyja – þetta er **vistmorð**, ekki bara aðskilnaðarstefna.

Refsivæðing regnvatns

Jafnvel himinninn er ekki frjálss. **Regnvatnssöfnun**, aldargömul venja í palestínskum landbúnaðarsamfélögum, er oft refsivædd. Palestínumenn sem byggja tanka eða safna regnvatni án leyfis standa frammi fyrir **niðurrifsskipunum**, sektum, eða upptöku. Ísraelsk yfirvöld hafa eyðilaggt tugi tanka á svæðum sem talin eru „óleyfileg“. Í einu alræmdu tilviki **götuðu hermenn veggj regnvatnstanka** í bedúínþorpi, og létu safnað vatn renna út í sandinn.

Vatn er vald

Hernaðarvæðing vatnsins snýst ekki um skort – hún snýst um vald. Ísrael hefur meira en nóg vatn til að deila. Það sem það neitar Palestínumönnum er ekki bara H₂O, heldur **reisin, sjálfbærni, og rétturinn til að vera á landi sínu**. Með því að gera vatn að tæki stjórnar og tákni yfirburða, umbreytir hernámið daglegu lífi í þreytandi, niðurlægjandi baráttu fyrir lífun.

Þetta er ekki léleg umhverfisstjórnun. Þetta er strategísk neitun – stríð háð í gegnum rör og dælur, með það markmið að gera lífið óbærilegt fyrir þá sem taldir eru óþarfir.

Umbreyting vistfræðinnar

Ísraelar fullyrða oft um djúp tengsl forfeðra við landið, vitna í biblíulega orðræðu og kynna sig sem „frumbyggja sem snúa aftur“. En vistfræðilegt fótspor þeirra segir aðra sögu – sögu um ofbeldisfullan brottrekstur, ekki bara fólks, heldur náttúrunnar sjálfrar. Landslagið er þvingað til að endurspegla hugmyndafræði nýlendubygðar, ekki ósvikna rætur í umhverfinu. Jafnvel trén bera vitni gegn þessum lygi.

Útrýming frumbyggjalífs

Í gegnum aldir hafa palestínsk þorp viðhaldið sér með landbúnaði sem var djúpt í samræmi við staðbundið loftslag og landslag. Ólífutré – sum yfir þúsund ára gömul – stóðu sem lifandi skjalasöfn samfellu og menningar. Sítrusbæir, fíkjutré, granateplagarðar, og terasseraðir hlíðar fjöllanna felldu í sér brothætt samræmi milli mannlífs og Miðjarðarhafsvisstkerfisins.

En í kjölfar Nakba og áframhaldandi landtöku eru þessi frumbyggjatré **upprætt**, oft bókstaflega. Í sumum tilfellum er fjarlægingin strategísk: ólífutréðigarðar eru eyðilagðir til að rýma fyrir landnemabyggðum eða hernaðarsvæðum. Í öðrum tilfellum eru þau fjarlægð til að **fela sönnunargögn um þjóðernishreinsun**, dylja rústir palestínskra heimila undir yfirskini skógar. Ísraelska ríkið og stofnanir eins og **Jewish National Fund (JNF)** hafa leitt massívar endurskógræktunarherferðir, ekki með frumbyggjategundum, heldur með **evrópskum furum** – sem vaxa hratt, eru ófrjó og framandi svæðinu.

Vistfræðileg nýlendustefna

Þessar furur bera ekki ávöxt. Þær geta ekki stutt staðbundin matvælakefni, dýralíf, eða líffræðilega fjölbreytni. Verra enn, þær **sýra jarðvegin** í gegnum kvoða og fallin barr, trufla viðkvæmt næringajafnvægi sem styður frumbyggjaplöntur. Jarðvegur sem einu sinni var frjósamur verður óvinsamlegur landbúnaði – gras, grænmeti, og frumbyggjatré eins og ólífur, carob, og möndlur geta ekki fest rætur.

Þetta er ekki bara léleg umhverfisstefna; þetta er **vistfræðileg nýlendustefna**, umbreyting landsins til að endurspegla evrópskt hugmyndalíkan, aftengt staðbundinni þekkingu eða sjálfbærni. Þar sem Palestínumenn ræktuðu líf, þvingar ísraelsk stefna fram ófrjósemi. Þar sem landslagið bauð einu sinni upp á mat og merkingu, býður það nú upp á eldfimi.

Náttúran veitir mótspyrnu

En jafnvel náttúran veitir mótspyrnu. Einfaldar ræktun evrópskra fura er **mjög eldfim** – kvoðafull barr þeirra, þurrkaðar greinar, og þétt vaxtarmynstur skapa kjöraðstæður fyrir eld. Sumar eftir sumar, **skógareldar geisa í þessum tilbúnu skógum**, ógna ekki aðeins landnemabyggðum sem byggðar eru í kringum þá heldur einnig víðtækara svæði. Eldarnir

leiða oft til **fjöldaevakueringa** borga og útvarða, kæfa himininn í reyk, og skilja víðfeðm svæði brennd og ónothæf.

Þessar vistfræðilegu hamfarir afhjúpa ósjálfbæran grunn umbreytingar Ísraels á umhverfinu. Trén, eins og veggirnir og varðstöðvarnar, eru ætluð til að útrýma þjóð – en með því að gera það skapa þau nýjar veikleika. Eldurinn gerir ekki greinarmun á landnema og ríki. Hann gleypir goðsögnina ásamt skóginum.

Alþjóðlegur björgunaraðgerðir

Þegar eldar verða óstjórnlegir – eins og gerðist á **Karmelfjalli (2010)**, **Jerúsalemhæðum (2021)**, og **Galíleu (2023)** – finnur Ísrael sig oft **bænandi um alþjóðlega aðstoð**. Sama ríkið sem setur umsátur á Gaza og innlimar palestínskt land án iðrunar biður fljótt um **slökkviliðsflugvélar, búnað, og hjálp** frá erlendum ríkisstjórnunum. Kaldhæðnin er sláandi: stefnurnar sem afmynda landið og reka íbúa þess út **veikja einnig seiglu ríkisins sjálfs**.

Brennd jörð stefna

Að skipta út frumbyggjavistfræði með erlendum, brothættum vistkerfum er myndlíking fyrir allt Síonistaverkefnið: hugmyndafræði nýlendubygðar sem reynir að ígræða sig á land sem veitir mótspyrnu, þjóð sem heldur áfram að vera til, og náttúrleg skipan sem ekki er hægt að kúga endalaust. Trén eru ekki aðeins þögul vitni. Þau eru fórnarlömb – og stundum bardagamenn.

Áhrif alþjóðalaga

Staða í hernumdum palestínskum svæðum er ekki aðeins óverjandi siðferðilega – hún er **glæpsamleg samkvæmt lögum**. Samkvæmt staðfestum meginreglum alþjóðlegrar mannúðarlöggjafar, alþjóðlegs mannréttindalaga, og bindandi sáttmála, mynda aðgerðir Ísraels á Vesturbakkanum og í Austur-Jerúsalem **röð alvarlegra brota**, sem mörg hver ná stigi **stríðsglæpa og glæpa gegn mannkyni**.

1. Ólögleg flutningur íbúa

Fjórdða Genfarsáttmálinn (1949), grein 49(6), bannar skýrt hernámvaldi að **flytja hluta af borgaralegri íbúafjölda sinni til svæðisins sem það hernæmir**. Ísraelskar landnemabyggðir á Vesturbakkanum og í Austur-Jerúsalem, þar sem yfir 700.000 landnemar búa, eru beint brot á þessu ákvæði. Þessar byggðir eru ekki bara „umdeild hverfi“ – þær eru **kerfisbundin nýlendustefna hernumins svæðis**, í andstöðu við eina af grundvallarreglum alþjóðalaga eftir seinni heimsstyrjöld.

2. Ráðgefandi álit ICJ (2024)

Árið 2024 gaf **Alþjóðadómstóllinn (ICJ)** út **bindandi ráðgefandi álit til Allsherjarþings Sameinuðu þjóðanna**, sem staðfesti aftur að:

- **Ísraelskar landnemabyggðir á Vesturbakkanum og í Austur-Jerúsalem eru ólöglegar** samkvæmt alþjóðalögum;
- **Allir landnemar verða að yfirgefa svæðin;**
- **Ísrael skuldar Palestínumönnum bætur** fyrir langvarandi hernám, landrán, auðlindanýtingu, og mannréttindabrot.

ICJ ítrekaði einnig að **priðju aðildarríki bera lagalega skyldu til að viðurkenna ekki né aðstoða við ólöglega stöðu** sem skapast af stefnu Ísraels. Með öðrum orðum, samráð – hvort sem er í gegnum viðskipti, vopnasölu, eða diplómátíska skraut – er sjálft brot á alþjóðalögum.

Allsherjarþing Sameinuðu þjóðanna samþykkti þetta álit með **yfirgnæfandi meirihluta**, sem gefur því **sterka lagalega þyngd** samkvæmt alþjóðlegum venjurétti. Þótt ráðgefandi álit séu ekki framfylgjanleg í sjálfu sér, **kóða þau alþjóðlega lagalega samstöðu** og staðfesta ábyrgð ríkja undir gildandi sáttmálum.

3. Ólögleg nýting náttúruauðlinda

Samkvæmt **Haag-reglum 1907 (greinar 55-56)** og **Fjórdða Genfarsáttmálanum**, verður hernámvald að starfa sem **tímabundinn stjórnandi**, bannað að **nýta eða tæma náttúruauðlindir hernumins svæðis varanlega**.

Aðgerðir Ísraels – frá einokun á vatni Vesturbakkans í gegnum Mekorot, til takmarkana á aðgengi Palestínumanna að grunnvatnsgeymum, til að beina auðlindum til eingöngu notkunar landnema – mynda **kerfisbundið rán**. Að neita vatni og eyðileggja landbúnaðarkerfi jafngildir **ráni**, stríðsglæp samkvæmt **grein 8(2)(b)(xvi)** í **Rómarsamþykkt Alþjóðaglæpadómstólsins (ICC)**.

4. Þvingaður brottrekstur og niðurrif heimila

Alþjóðleg mannúðarlög banna **þvingaðan brottrekstur**, nema af brýnum öryggis- eða mannúðarástæðum, og jafnvel þá aðeins tímabundið. **Rómarsamþykktin** (grein 7(1)(d)) flokkar „**deportation eða þvingaða flutning íbúa**“ sem **glæp gegn mannkyni**, þegar hann er framkvæmdur sem hluti af víðtækri eða kerfisbundinni árás.

Reglubundið niðurrif palestínskra heimila af Ísrael, brottrekstursskipanir á svæðum eins og Sheikh Jarrah, og þvingaður brottrekstur á svæðum eins og Masafer Yatta – oft til að stækka landnemabyggðir eða lýsa yfir hernaðarsvæðum – **passa greinilega inn í þessa skilgreiningu**.

5. Aðskilnaðarstefna sem glæpur gegn mannkyni

Alvarlegasta lagalega flokkun ísraelskrar stjórnar á Vesturbakkanum er **aðskilnaðarstefna** – kerfi **stofnanalegs kynþáttayfirráða**. Palestínumenn og ísraelskir landnemar lifa undir **tveimur algjörlega aðskildum lagakerfum**:

- **Palestínumenn** eru háðir **ísraelskum herlögum**, dæmdir í hernaðardómstólum, sviptir hreyfifrelsi, og sæta sameiginlegum refsingum.

- **Landnemar**, sem oft búa aðeins nokkra metra í burtu, eru háðir **Ísraelskum borgaralögum**, njóta fullra réttinda og verndar, og starfa með nær algjöru refsingarleysi.

Þetta tvískipta lagakerfi, ásamt kerfisbundnu landráni, aðskilnaði, og kúgun pólitískra réttinda, uppfyllir **lagalega skilgreiningu aðskilnaðarstefnu** samkvæmt:

- **Alþjóðasáttmálanum um bælingu og refsingu glæpsins aðskilnaðarstefnu (1973);**
- **Rómarsamþykkt ICC** (grein 7(2)(h));
- og **alþjóðlegum venjurétti**, sem bannar kynþáttamismunun og yfirráð.

Aðskilnaðarstefna er ekki bara pólitísk ásökun – þetta er **glæpur gegn mannkyni**, og þeir sem hanna, framkvæma, eða styðja hann geta sætt **alþjóðlegri ákæru**.

Skyldur alþjóðasamfélagsins

Hernám Ísraels á Vesturbakkanum er ekki bara óleyst pólitísk deila. Þetta er **glæpsamlegt verkefni**, haldið uppi af ofbeldi, gert mögulegt af neti mismunandi laga, og stutt af brotum á grundvallarreglum alþjóðalaga. Lagaumgjörðin er skýr: það sem á sér stað er ólöglegt, og heimurinn ber **skýra skyldu** – ekki aðeins til að fordæma það, heldur til að bregðast við.

Þetta felur í sér:

- Að framfylgja **ályktunum Sameinuðu þjóðanna**;
- Að styðja **alþjóðlegar rannsóknir og ákæru**;
- Að binda enda á **hernaðarlega, efnahagslega, og diplómatíska stuðning** við hernámvaldið;
- og Að tryggja **réttlæti og bætur** fyrir palestínsku þjóðina.

Alþjóðalög eru aðeins marktæk ef þeim er framfylgt. Og í Palestínu er framfylgd þeirra löngu tímabær.

Alþjóðleg samkennd og bilun framfylgdar

Barátta Palestínumanna fyrir réttlæti, reisu, og sjálfsákvörðunarrétti er oft kynnt sem staðbundin eða svæðisbundin átök. Í raun er þetta hluti af víðtækari sögulegum boga – sem endurspeglar **baráttu Upplýsingarinnar gegn einræðislegri konungsstjórn** í Evrópu 17. og 18. aldar. Þá, eins og nú, krafa valdhafar um **guðlegt umboð** til að stjórna, taka land, og jafnvel ákveða hver lifir og hver deyr. Þá voru það konungar sem kölluðu á vilja Guðs; nú er það ríki sem kallar á guðlegan rétt til að réttlæta nýlendustefnu og undirokun heillar þjóðar.

Það sem einu sinni var kallað **guðlegur réttur konunga** er orðið **guðlegur réttur landnema**. En ólíkt evrópskum konungsstjórnnum, sem að mestu leyti urðu seremonískir leifar sögunnar, er stjórn Ísraels yfir Palestínu enn **fornaldarleif óheftra yfirráða**,

einangruð frá ábyrgð af stofnunum sem voru búnar til til að koma í veg fyrir slík misnotkun.

Læsing Öryggisráðsins

Samkvæmt **grein 94 í Sáttmála Sameinuðu þjóðanna** ber **Öryggisráð Sameinuðu þjóðanna (UNSC)** aðalábyrgð á að framfylgja úrskurðum **Alþjóðadómstólsins (ICJ)**. En þegar ICJ, í ráðgefandi álit sínu árið 2024, lýsti yfir að ísraelskar landnemabyggðir væru ólöglegar og þyrftu að vera rifnar niður, gerði Öryggisráðið ekkert. Af hverju? Vegna þess að **Bandaríkin**, fastur meðlimur, halda áfram að **verja Ísrael gegn öllum afleiðingum** með því að nota neitunarvald sitt.

Áratugum saman hefur Bandaríkin **sett neitunarvald á tugi ályktana** sem fordæma brot Ísraels á alþjóðalögum, hindrað kröfur um refsiaðgerðir, vopnahlé, eða jafnvel óháðar rannsóknir. Þetta er ekki meginreglubundin diplómatía – þetta er **kerfisbundin hindrun á réttlæti**. Með neitunarvaldi sínu hefur Washington umbreytt Öryggisráðinu í **grafreit palestínskra réttinda**.

Hræsni Evrópu: Þýskaland og Evrópusambandið

Á meðan Bandaríkin leika hlutverk verndarans í Öryggisráðinu, spila **Þýskaland og önnur aðildarríki Evrópusambandsins** fínlegra leik. Þýskaland, sem er háð fortíð sinni undir nasistum, hefur gert skilyrðislausan stuðning við Ísrael að **ríkisdogma**, jafnvel þegar sá stuðningur stangast á við lagalegar skyldur þess samkvæmt **alþjóðlegum mannréttindasáttmálum** og **Fólkemorðssáttmálanum**. Meðan Ísrael sveltur Gaza og rekur Palestínumenn frá Vesturbakkanum, veitir Þýskaland vopn, fjármuni, og diplómátíska skraut – á sama tíma og það vinnur bak við tjöldin til að **koma í veg fyrir refsiaðgerðir eða viðskiptatakmarkanir á ESB-stigi**.

Þetta hefur í raun umbreytt **alþjóðalögum sjálfum í aðskilnaðarstefnukerfi**, þar sem framfylgd fer ekki eftir alvarleika glæpsins, heldur auðkenni gerandans. Aðgerðir sem kalla á **fordæmingu, refsiaðgerðir, eða ákærur** ef þær eru framkvæmdar af **Rússlandi, Íran, eða Mjanmar** verða **helgaðar** þegar þær eru framkvæmdar af Ísrael. Boðskapurinn er skýr: **sum líf eru verðmætari en önnur**, og sum ríki standa yfir lögunum.

Kreppa alþjóðlegs lögmætis

Þessi hræsni hefur eyðileggjandi afleiðingar – ekki aðeins fyrir Palestínumenn, heldur einnig fyrir **trúverðugleika alþjóðakerfisins sjálfs**. Hvaða merkingu hefur **Rómarsamþykktin** ef framfylgd hennar er sértæk? Hvaða þyngd hafa **ályktanir Sameinuðu þjóðanna** þegar þær eru framfylgdar gegn sumum ríkjum, en ekki öðrum? Hvaða von geta fórnarlömb fólkemorðs eða aðskilnaðarstefnu haft þegar **máttugustu þjóðirnar grafa undan réttlæti opinberlega**?

Þetta er ekki bara samkennd – þetta er **samstarf**. Með því að hindra afleiðingar eru þessar ríkisstjórnir ekki hlutlausir áhorfendur, heldur **virkir þátttakendur í glæpunum**.

Að binda enda á goðsögnina um guðlega undantekningu

Það er kominn tími til að binda enda á hugmyndina um að „**útvalda þjóð Guðs geti ekki gert rangt**“ – goðsögn sem hefur verið **vopnvædd** til að réttlæta nýlendustefnu, fjöldabrottrekstur, og aðskilnaðarstefnu. Ekkert ríki – óháð sögu, trú, eða auðkenni – á rétt á að brjóta alþjóðalög, ræna þjóð, eða vera undanþegið afleiðingum gjörða sinna.

Loforðið um „**aldrei aftur**“ átti að vera alþjóðlegt. Ekki „aldrei aftur fyrir Gyðinga“, heldur **aldrei aftur fyrir neinn** – aldrei. Þetta loforð hljómar hollt þegar það er notað til að **réttlæta** kúgun í stað þess að **koma í veg fyrir** hana.

Að stefna að sekúlarri og réttlátri heimsskipan

Það sem við þurfum nú er ekki meiri orðræða, heldur **sekúlar heimsskipan byggð á reglum**, þar sem **alþjóðalög gilda jafnt um alla** – þar á meðal bandamenn, þar á meðal Ísrael, þar á meðal nýlendustefnuherráð. Aðeins þegar lögin eru framfylgt án ótta eða hlutdrægni getur réttlæti orðið meira en slagorð.

Heimurinn þagði of lengi í Rúanda. Í Bosníu. Í Mjanmar. Og nú í Palestínu. Í hvert sinn eru stofnanir alþjóðalaga prófaðar. Í hvert sinn er bilun þeirra skrifuð í blóði fórnarlambanna.

Sagan mun ekki fyrirgefa þögnina. Hún mun ekki réttlæta tvöfalda staðla. Hún mun ekki pola guðlega undantekningu dulbúna sem diplómatíu.

Tíminn til að bregðast við er nú – ekki aðeins fyrir Palestínu, heldur fyrir framtíð alþjóðalaga sjálfra.

Blekkjandi hugmynd um tveggja ríkja lausn

Á meðan fólkemorð í Gaza heldur áfram inn í sitt annað ár, hafa margar ríkisstjórnir um allan heim reynt að bjarga orðspori sínu með táknrænum bendingum – áberandi er endurnýjuð krafa um **viðurkenningu á palestínsku ríki á leiðtogafundi Sameinuðu þjóðanna í september**. En þessi seinkaða viðurkenning, í ljósi eyðileggjandi ofbeldis, er ekki alvarlegur réttlætisgerningur – þetta er **gaslýsing**, leið til að **fela alþjóðlega aðgerðarleysi með tómun yfirlýsingum**.

Hugmyndin um tveggja ríkja lausn hefur löngu dáið. Nú er hún vakin til lífsins, ekki sem leið til friðar, heldur sem **reyksýn** til að gera kleift lokaeyðileggingarverk Ísraels.

Viðurkenning með skilyrðum

Nokkur ríki hafa lýst yfir vilja til að viðurkenna Palestínu – en **aðeins með skelfilegum skilyrðum**:

- **Frakkland** krafðist þess að **Palestínumenn afvopnist**, í raun krefjast þess að þjóð, sem er umkringd, svölt, og sprengd, **gefi upp síðustu mótspyrnutæki sín**, á meðan Ísrael heldur áfram umsátri sínu og ólöglegu hernámi.
- **Bretland** skilyrði viðurkenningu á **framhaldi fólkemorðsárásar Ísraels**, fullyrðandi að viðurkenning verði að „styðja rétt Ísraels til sjálfsvörn“, jafnvel þegar sú „vörn“ birtist sem **fjöldasveldi, þvingaður brottrekstur, og hernaðarlegt hernám**.

Þetta er ekki viðurkenning; þetta er **þvingað tilboð um uppgjöf**. Það krefst þess að Palestínumenn samþykki undirokun sína, sundrun, og eyðileggingu sem verð fyrir viðurkenningu á pappír – grimmleg skopstæling á diplómatíu.

Á sama tíma ræðst Ísrael á þessi ríki, sakar þau um að „**verðlauna hryðjuverk**“. En þetta er **kallinn sem kallar pottinn svartan**.

Uppruni hryðjuverka í Ísraelsríki

Ef hryðjuverk á að fordæmast, verður stofnun Ísraels að vera innifalin. **Sionískir hálfhernaðarhópar** Irgun, Lehi („Stern Gang“), og Haganah – allir forverar Ísraelsvarnarliðsins (IDF) – framkvæmdu bylgju ofbeldisfullra árása á tíma breska umboðsins:

- **Sprengjuárásin á King David hótelið** (1946) drap 91 manns.
- **Morðið á sendimanni SP, Folke Bernadotte** (1948) af Lehi var til að stöðva friðarviðleitni.
- **Sendiráð Bretlands í Róm** var sprengt árið 1946.
- Óteljandi **brýr, markaðir, og arabísk þorp** voru ráðist á og eyðilögð.

Samkvæmt nútímastaðla væru þessar athafnir án efa flokkaðar sem **hryðjuverk**. En þegar Ísrael reis upp úr þessu ofbeldi, var það ekki einangrað né refsað – það var **faðmað af Vesturlöndum**.

Boðskapurinn er skýr: **þegar Ísrael beitir ofbeldi, er það hetjulegt**; þegar Palestínumenn veita mótspyrnu, er það hryðjuverk. Þessi tvöfaldi staðall heldur áfram að móta alþjóðlega umræðu.

Að skapa staðreyndir á vettvangi á meðan heimurinn talar

Meðan leiðtogar heimsins deila um táknræna viðurkenningu, **heldur Ísrael áfram að skapa staðreyndir á vettvangi**:

- **Ólöglegar landnemabyggðir** á Vesturbakkanum og í Austur-Jerúsalem halda áfram að stækka. Viðurkenning mun ekki **töfrandi láta þær hverfa** né skila stolnu landi.
- Í **Gaza, deyr fólk á meðan við tölum**. Samþætt flokkun **matvælaöryggis (IPC)** hefur lýst yfir **fimmsta stigs hörmulegum, óafturkræfum hungursneyð**. Ungabörn, aldraðir, og veikburða deyja **ekki vegna skorts á mat, heldur vegna vísvitandi neitunar**.

Jafnvel ef aðgangur að mat væri skyndilega endurreistur – sem er ekki að gerast – er **skaðinn óafturkræfur**:

- **Heilar barna**, sviptar næringarefnum, **munu aldrei þróast að fullu**, sem leiðir til lífsvarandi vitrænna skemmda.
- **Skólar og háskólar**, sem hafa verið sprengdir kerfisbundið, hafa eytt aðgengi heillar kynslóðar að menntun.

- **Sálræn áföll**, munaðarleysi, og fjölda aflímanir hafa skapað arfleifð þjáningar sem er fordæmalaus í nútímasögu. **Gaza hefur nú hæsta fjölda aflímana barna í heiminum**, skelfileg skráning sem enginn ætti að halda.

Að leggja til að Palestínumenn **afvopnist frammi fyrir þessu** er ekki friðartillaga – þetta er **sjálfsmorðssáttmáli**. Engin þjóð á jörðinni myndi samþykkja að leggja niður vopn þegar hún er kerfisbundið svölt, sprengd, og þurrkuð út.

Viðurkenning stöðvar ekki nýlendustefnu

Ríkisstaða tryggir heldur ekki vernd. **Sýrland** var viðurkennt ríki þegar Ísrael **hernam og síðan innlimaði Golanhæðirnar. Líbanon og Íran** hafa bæði verið skotmörk ísraelskra loftárása, morða, og skemmdarverka. **Viðurkenning hefur aldrei stöðvað árásargirni**, þegar árásarmaðurinn nýtur algjors refsingarleysis.

Og að þykjast sem Gaza og Vesturbakkinn séu tvö aðskilin vandamál er algjörlega rangt. Þau eru **tvær víglínur í sama stríði** – stríði til að **útrýma palestínsku þjóðinni**:

- **Gaza** stendur frammi fyrir **útrýmingu í gegnum hungursneyð og sprengjuárásir**.
- **Vesturbakkinn** er kyrktur af **ofbeldi landnema, vatnsþjófnaði, hernaðarlegu hernámi, og skriðlægri innlimun**.

Bæði eru hluti af samræmdri strategíu **útrýmingar**.

Sambúð er ómöguleg undir yfirráðum

Hvernig getur heimurinn vænst þess að Palestínumenn lifi í sambúð við þá sem:

- **Kalla opinberlega á útrýmingu þeirra;**
- **Mynda börn þeirra;**
- **Stela vatni þeirra;**
- **og Byggja hús á rústum þeirra?**

Ef afvopnun er krafist, verður hún að byrja með **Ísrael**, hernámsvaldinu, handhafa kjarnavopna, og arkitekt þessarar aðskilnaðarstefnustjórnar. Ef landnemar finna sig „óörugga“ í návist fólksins sem þeir reka út, **eru þeir velkomnir að snúa aftur til landanna sem þeir komu frá**.

Uppfundin saga

Fyrir nýlendustefnu Síonista lifðu **Gyðingar, Kristnir, og Múslimar** saman í aldir undir **Ottómanaveldinu**. Þessi brothætta sambúð var **ekki rofin af Palestínumönnum**, heldur af hugmyndafræði **pólítískrar Síonisma**, sem stefndi að því að skapa gyðinglegt ríki á landi sem var þegar byggt.

Árið **1933** undirritaði Síonistahreyfingin meira að segja **Haavara-samninginn við Nasíska Þýskaland**, sem auðveldaði flutning þúsunda þýskra Gyðinga til Palestínu í skiptum fyrir efnahagslegt samstarf – svik við gyðinga and-fasíska mótspyrnu í Evrópu.

Lýðfræðileg umbreyting var ekki lífræn:

- **1917:** ~95% Palestínu talaði arabísku; **minna en 1% talaði hebresku.**
- **1922:** ~6% talaði hebresku.
- **1931:** ~12%.
- **1947:** ~31%.

Þetta var ekki „endurkoma“ – þetta var **nýlendubygðar umbreyting**.

Eins og ísraelskur álitsgjafi **Avi Grinberg** athugaði með depurð á X:

„Bretland: Við munum viðurkenna palestínskt ríki í september.“ „Fínt. Í september, ef Guð vill, verður ekkert eftir að viðurkenna.“

Þetta er sú braut sem við erum á. Og nema heimurinn bregðist við nú – ekki með orðum, heldur með **afleiðingum** – gæti þessi spá ræst.

Niðurstaða: Tímabil hlutleysis er lokið

Heimurinn sagði „**aldrei aftur**“. Þetta átti að vera alþjóðlegt loforð – ekki aðeins fyrir fórnarlömb eins fólkemorðs, heldur fyrir allar þjóðir, hvar sem er, að eilífu. Þetta loforð liggur nú í rústum undir grjóti Gaza og þorpunum sem eyðilögð eru af jarðýtum á Vesturbakkanum.

Sönnunargögnin eru yfirgnæfandi. Það sem gerist í Palestínu er ekki „átök“. Þetta er ekki „deila“. Þetta er vísvitandi og kerfisbundin tilraun til að útrýma þjóð – í gegnum hungursneyð, brottrekstur, sprengjuárásir, vistfræðilega eyðileggingu, og aðskilnaðarstefnulög. Gaza er svelt. Vesturbakkinn er rifinn niður þorp fyrir þorp. Saman mynda þau eitt verkefni nýlendustefnu og útrýmingar.

Alþjóðalög eru skýr. ICJ hefur dæmt. Sáttmálarnir hafa verið skrifaðir. Samningarnir eru bindandi. Það sem vantar er ekki þekking – það er **vilji**. Og hvergi er þessi bilun augljósari en í **Öryggisráði Sameinuðu þjóðanna**, sem er lamað af **neitunarvaldi Bandaríkjanna**, sem hefur varið Ísrael gegn ábyrgð og gert glæpi þess mögulega.

En leið fram á við er enn til staðar.

Samkvæmt **ályktun 377 Allsherjarþings Sameinuðu þjóðanna („Sameinuð fyrir friði“)**, þegar Öryggisráðið bregst ekki við vegna neitunarvalds fasts meðlims, hefur Allsherjarþingið lagalega heimild til að **sigrast á þessari lömun**. Það getur boðað til sérstaks fundar og **mælt með sameiginlegum aðgerðum**, þar á meðal **notkun valds**, til að endurheimta frið og vernda íbúa sem standa frammi fyrir alvarlegum brotum á alþjóðalögum.

Allsherjarþingið verður að nýta þessa valdheimild **nú**.

Það verður að:

- **Viðurkenna að fólkemorð er í gangi;**

- **Fordæma aðskilnaðarstefnustjórnina á Vesturbakkanum;**
- **Heimila hernaðarlega vernd borgara Palestínnumanna;**
- **og Krefjast tafarlauss loka á umsátri, hernámi, og stækkun landnemabyggða Ísraels.**

Þetta er ekki róttækt. Þetta er löglegt. Þetta er nauðsynlegt. Og þetta er löngu tímabært.

Sameinuðu þjóðirnar voru stofnaðar á ösku seinni heimsstyrjaldarinnar. Sáttmáli þess var skrifaður til að koma í veg fyrir nákvæmlega þær hryllingar sem við sjáum nú. Ef hann getur ekki brugðist við nú, þegar börn eru vísvitandi sveltri og heilu borgirnar þurrkaðar út án refsingar, þá hefur hann brugðist grundvallarverkefni sínu.

Alþjóðasamfélagið verður að velja: **Mun það standa með lögum, réttlæti, og mannkyni – eða með undantekningu, hræsni, og fólkemorði?**

Palestína er prófið. Og sagan fylgist með.